

מסכת כתובות

פרק בתולה נשאת

הקדמה לפרק בתולה נשאת

עליו, במקום שיש ספק אחד, אם נבעלה תחתיו אחר שהתארסה לו, נאך לא במקום שהספק הוא בגדר "ספק ספיקא, וכפי שיבואר להלן], והן לגבי ממון הכתובה.

והגמרא דנה בפרק זה ומבארת מה הוא כח נאמנותו של הבעל.

במה דברים אמורים שהבעל נאמן, כשהאשה מכחישה אותו, וטוענת שהיתה בתולה בשעה שנבעלה לו.

אך אם האשה טוענת שאכן היא נבעלה קודם לכן, בהיותה ארוסה לו, אך היא אינה אסורה עליו, כי נבעלה תחתיו באונס, ולכן גם מגיע לה כתובה – נחלקו בכך תנאים במשנה, בהמשך הפרק, האם עומדת לה טענתה, שהיא טענת "ברי", יחד עם "חוקת הגוף" שלה, האומרת שהיא התארסה בהיותה בתולה, וכן חוקת הכשרות שלה, כנגד כח הנאמנות של הבעל, שבא בטענת "שמא", שהרי ספק לו אם זינתה תחתיו.

וכיון שרצו חכמים לשמור על קדושת עם ישראל, ולמנוע מכשול בתקופת ההמתנה שהיתה נהוגה בעבר בין האירוסין והנישואין, הם תיקנו שיהיה זמן הנישואין של בתולה ביום הסמוך ליום המושב של בית דין, כדי שתדע האשה, שאם תבעל לאדם זר, הרי מיד בבוקר שלמחרת

פרק זה עוסק בכל דיני הכניסה לחופה, אך בעיקר הוא עוסק בענין "טענת בתולים".

הנושא אשה בחזקת בתולה, ובא לבית דין וטוען "טענת בתולים", שמצאה בעולה, והוא כנסה בחזקת בתולה – יש בטענתו שני ענינים:

א. **ענין איסור**, שמא נבעלה לאדם זר בהיותה ארוסה לו, ונאסרה עליו.

ב. **ענין ממון**, שאינו חייב בכתובה כלל אם זינתה תחתיו. או שאינו חייב לה כתובה של בתולה, שהיא מאתיים זוז, אלא רק כתובה של מאה זוז, שהיא כתובה של אשה בעולה.

טענת הבתולים נסמכת על העדר סימני הבתולים, שהם שניים.

סימן הבתולים האחד, הוא הדם השותת מהבתולה בביאה הראשונה. והעדר הדם, הוא ראייה לכך שאינה בתולה.

הסימן השני, הוא הדוחק בפתח האשה שמוצא הבעל בבעילת בתולה בפעם הראשונה.

אם פתח האשה אינו דחוק בביאה הראשונה, הרי זו ראייה שהיא כבר נבעלה, ואינה בתולה עוד.

הבעל נאמן בטענת בתולים הן לגבי איסורה